

свѣршенства, между другими дары отъ духа святаго нмѣхъ и даръ, да говорить на разнучныя нарѣчя и языки, а прѣзъ тка они приведохъ къ Господу Іисусу Христу и мѣдры и не мѣдры и царя и царства и народы и племена. А цю това не было и сегд не единствено средство заради распространения вѣры и вѣрливости христіанскихъ и ради благогоунаго црковнаго устройствя; то да послушаме, цю говори' и за това апостолъ, тѣй на Коринтяны пише: „Облаче бездущинахъ гласъ дѣлѣмъ, аще сонѣмъ, аще гусли, аще разиствихъ исканиемъ не дадѣтъ, какъ разумно бѣдетъ искание или гудение? Но аще безвѣстенъ гласъ дастъ, кто уготовится на брань? тако и вы, аще не благо разумно слово дадите языкомъ, како уразумиеться глаголемое? бѣдете бо на въздухъ глаголюще, толкно чѣбо, аще влюунтъся, роды гласовъ сѣтъ къ мирѣ и не единъ ихъ безгласенъ, аще чѣбо не чѣвемъ снамъ гласа, бѣдѣ глаголющему иноязычнику и глаголющину мнѣ иноязычнику.“ (I. Коринт. XIV., 7, 8, 9, 10, 11). Видишлы, любезный ми пріятелю, какъ сваты апостолъ рекивалъ? Онъ не искалъ не тѣмю да му говорить безъ да разбиратъ онъ, или же да говори' онъ безъ да го разбирѣтъ, нѣ искалъ не и да го разумиѣтъ, цю говори' онъ, и да разумѣтъ, цю му нему говорить, заради того и продолжавать: „Ты чѣбо добръ благоудриши, нѣ другый не създидеться.“ Следователно наша православна црковь, црковь Христова, и удад нейна нскытъ пастыря и чунтелеа такѣмы, кон могѣтъ да ги изидавѣтъ и чѣсвершенстворѣтъ на пѣтъ къ црствѣу Божию, нѣ затова нѣщо, общо-то средство, да говорить на разнучныя языки и нарѣчя, нмѣхъ тѣмю апостолѣ-ти, дакъ вѣше и мѣждно, а сегд вѣше го нѣмъ ннто ч Сливъ, ннто ч Іудеискъ, ннто ч Скитъ, ннто ч Варваръ; нѣ то не не' пѣкъ ннто мѣжда сегд, за цю има христово и вѣра къ него црствовае къ вснучныхъ народахъ и племенехъ, и не не' мѣждно да та чун' инородецъ или иноплемениецъ. Всякъ народъ и племя нмѣ' изъ среди себе истинныхъ и богоудучныхъ поборникъ вѣры и чѣтверденихъ къ истинѣ, кон могѣтъ да нмѣ бѣдѣтъ и пастыре и чунтеле и строители дѣлъ црковныхъ. И на това не нмѣ прѣпатствова' ни вѣра, ни црковь, ни пѣкъ инверно господствование надъ ними. Следователно Българѣ нмѣтъ законно право, да искѣтъ и да нмѣтъ къ вснучныхъ населеныхъ отъ нихъ епархяхъ и мѣстехъ владыки и чунтелеа Българы изъ среди себе, а не Грыкы владыки и чунтелеа, кон не знаѣтъ ни языка ни обычаа ни свойства, ннти пѣкъ нмѣжды Българскы.

А спорадъ всего горъ-реуеннаго Цариградско-то патриршество нѣмъ прѣдѣж, да праца' съ силажъ Грыкы-владыки или чунтелеа на Българскы епархия и земля, ннто пѣкъ му прилихъ, да казва', цю тѣмю единъ грѣци нмѣтъ право и владѣтъ, да поставникъ на Іерархическы стѣпини къ турской мирной дряблѣтъ, а другыя народы и племена нѣмѣтъ на това право. Або нмѣ' патриршество Цариградско на това законно право, то нѣкъ ны долже' писменно, кой изъ апостолъ така не' чунилъ? кой изъ сватыхъ, апостолскихъ прѣемникъ това не' прѣдалъ на Цариградскы вселенскы патрирхы или и на Папѣ Римскаго? Нѣкъ докажѣтъ, говорѣж, какъ трѣбѣтъ, на тогава и Българѣ сѣ' готови да ги прѣносятъ. При томъ иеще патриршество-то